

Norsk Folketidning

No. 12.

Dette Blad udkommer hver
Lørdag.

Kristiania den 21 Mars 1868.

Fierdingaarlig: fint Papir 48 f. ,
simpelre 30 f.

3 die
Karg.

Indhold:

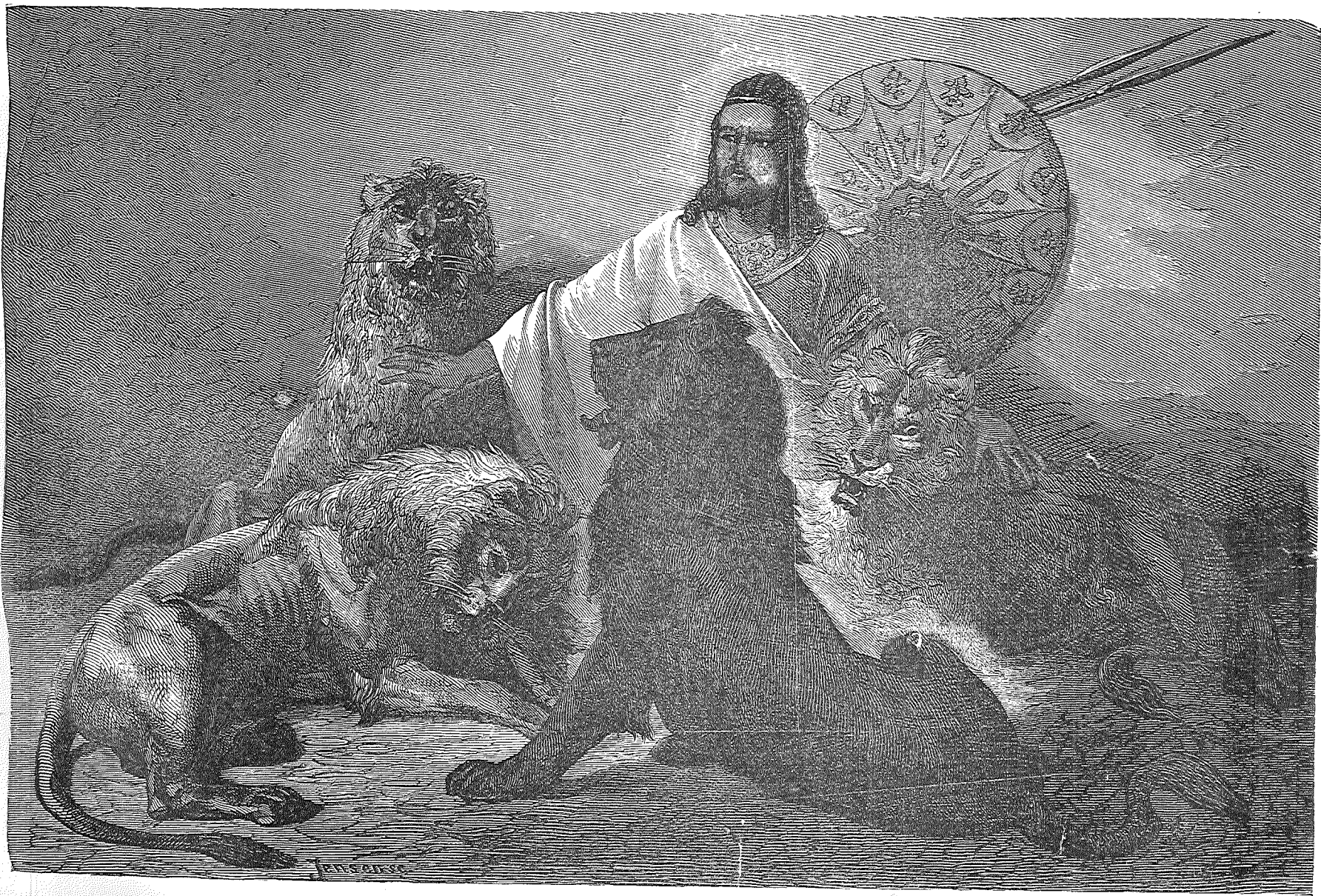
Kejser Theodor af Abyssinien (med Udsnitning). — En liden
Familiestori. — De sidste Begivenheder. — Nyheder.

Kejser Theodor af Abyssinien.

Det varede længe, før Engländerne besluttede sig til at begynde Krig mod de Halvbarbarer, der bebo Bjerglandet i det østlige Midtafrika, hvor Nilens Kilder har Udspring. Men endelig blev Fornærmelserne for drøje. Den abyssiniske Kejser opførte sig som en uopdragen Yngling, der rigtig finder Behag i at vise Trods, for at Folk skal se, hvor lidet han bryder sig om dem. Han kastede den engelske Konsul tilligemed flere engelske Rejsende og Missionærer i Fængsel og morede sig siden med at drage om med dem fra det ene Sted til det andet. Dette gif Engländerne for vidt; de sendte en Hær over for at tugte den Uforskammede. Soldaterne har imidlertid faaet en lang Rejse at gjøre og er endnu ikke naaede

til Krigsskuepladsen. Kejser Theodor af Abyssinien, der saaledes er bleven Gjenstand for en ganske ualmindelig Opmærksomhed, beskrives som en ret mærkelig Personlighed, der rigtignok undertiden faar meget uberegnelige Indfald. Han er en stor Elsker af Pragt og skal ogsaa have en god Smag i denne Retning. Sjendommelig for ham er den Maade, hvorpaa han er udstyret, naar han giver Audients. Hans nærmeste Omgivelse dannes da af frie, tæmmede Løver, som rigtignok ser meget vilde og bister ud. Deres Navne tyder heller ikke paa nogen synderlig blid Karakter. Den ene af dem, den, som paa vort Billede stryger sit Hoved mod Kejsers Knæ, heder saaledes Kuara, d. e. den Voldsomme. Den franske Konsul Lejian, af hvis Skizze til et tydsk Blad vort Billede er taget, fortæller, at han fik Anledning til at stifte nærmere Bekendtskab med Hans Majestæts Væster. Paa en høj Festdag blev de af sine Vogtere førte ind i de Fremmedes Bærelse for at gjøre sin Opvartning, og ved at stifte et Par blanke Dalere til Vogterne fik Lejian Lov til i No og Mag at aetegne de vel-

opdragne Dyr. Under dette sit Arbejde blev han dog enkelte Gange forstyrret af deres noget paa-trængende Fortrolighed. En af dem, der forøvrigt udmærkede sig ved exemplarisk Opførsel, havde saaledes den stygge Bane, at den altid stak sin Lab ned i Folks Lommer, hvorved den paa en ublid Maade tvang dem til at knæle. Lejian fik ogsaa Anledning til at se en Prøve paa Hans abyssiniske Majestæts uberegnelige Indfald. Uagtet Venkabet mellem ham og Kejser Theodor altid havde været meget varmt, fik Konsulen dog en Dag Ordre til, at han snarest mulig skulde pakke sig ud af Landet. Senere fik han af den engelske Konsul høre, at Kejsers nylig, da han var i daarlige Lune skulde have sagt: Jeg ved ikke, hvad det er for Karle, mine kjære Fætttere Napoleon og Victoria sende mig; Fransmanden er jo en Nar og Engländeren et Uesl. — Majestæten gjør meget af en god Spøg, selv om det undertiden blir ham selv, som kommer til at holde fore. Den engelske Konsul havde en Kof fra Elsaf, en fir-faar, plump Karl, i hvem Kejser Theodor fandt meget Behag. Nu havde for et Par Aar siden

Kejser Theodor af Abyssinien.

en af de protestantiske Missionærer foræret Rejseren en saakaldt Stridsvogn, en ussel, gammel Kjerre, som oventil var bemalt med grøn Olfarve. Rejseren var imidlertid overmaade stolt af sin prægtige Stridsvogn og spurgte med høj Søfølelse Koffen, om han nogenstunde i Europa havde seet Magen til Vogn. „Jo“, svarede denne, „hjemme i Mühlhausen brugte vi netop saadanne til at kjøre Gjødsel ud af Byen med.“

Flere af de abysfinske Regenter have staaet i Ry for Christendom og Fromhed. Omkring 1820 regjerede der saaledes en Kæjser, som var meget belæst i den hellige Skrift, uden at han egentlig var naaet til at gennemføre Lærdomsmene i sit Liv. Han holdt blandt Andet en Masse med Koner og gjorde sig forøvrigt bekendt ved sin Grumhed og Lumskhed. Mere oprigtig turde Kæjser Theodors Religionsiver være. Ganske betegnende er et Træk af ham, som Lejian fortæller. En Missionær havde foræret Kæjseren et Stereoskop med mange Billeder i. Blandt disse var ogsaa en Udsigt over Jerusalem, som Theodor lod sig forklare. „Hvad er dette“, spurgte han, idet han pegte paa Omers Møjske. „Et muhamedansk Guds-hus“ — var Svaret. „Et muhamedansk Guds-hus i Jerusalem! Det er sandt, Jerusalem tilhører jo Tyrkerne.“ I ubændigt Raseri kastede han Stereoskopet til Jorden og raabte: „Den hellige Grav er i de Vantroes Magt, Jerusalem i de forbandede Muhamedaneres Besiddelse. Det taaler Europa og vil dog kalde sig kristent.“

En liden Familjehistorie.

(Af Aug. Blanche.)

Jeg kom engang ofte til en elskelig Familje i Clara Sogn*) bestaaende af Enken efter en højere Embedsmand samt trende Børn, alle vel opdragne og med Rette Gjenstand for hendes smme Omtanke og moderlige Stoltthed. Den ældste var en Datter, som hed Selma, en af disse fine, sølsomme Skabninger, som man kunde have Lykt til at stænge inde i et Glasstab, ligesom man sætter enkelte kostelige Blomster under Glas for at beskytte dem enten mod formegen Kulde eller mod formegen Varme. Selma var forlovet med en Herredshøvding, der havde sit Embedsdistrikt i den søndre Del af Landet, en stadfæstet Mand med udmærket Hoved og store Kundskaber i sit Fag samt kjendt som en af Landets mest erfarne og skarpsindige Dommere, Emne til Justitierraad, kansle til Justitiestatsminister, Embeder, som han ansaaes for at være fuldkommen voksen. Selma, der ikke bragte ham nogen Medgift, som var værd at tale om, og som saa op til sin Forlovede som til en Gud, havde saaledes gjort et udmærket Parti, hed det. Til et udmærket Parti for en Mand hører jo, at han faar Formue med sin Hustru. Den Kapital, der ligger i Tælle og Godhed, tages naturligvis Hælden med i Beregningen. Derfor ansæes det jo ogsaa for et stort Træk af Udelmodighed, naar en Mand, der sidder i gode Raar, gifter sig med en fattig Pige, hvor god og tællelig hun end kan være.

„Hvor jeg føler mig lykkelig over, at Selma faar en saadan Mand“, hørte jeg engang hendes Moder ytre til nogle Veninder; „hun faar paa en Gang baade Far og Mand, baade Børn og Kjærlighed og maa kunne leve sit Liv igjennem som Blomsten ved Foden af Egetræet.“

Lignelsen er gammel, men slaar ikke altid til. Trænger der ikke nogen Solstraale gennem Egetræets Krone, saa gaar det daarligt med Bæksten ved dets Fod, og Gud ved, om det ikke er bedre at dø af formegen Solstien end af formegen Skygge. Det er da ialtfald at leve, medens En lever. Skyggen, Mennekehedens Sorgflor, minder formeg om Graven. Jeg for min Del var ikke rigtig fornøjet med Selmas „Gud.“

Der laa noget altfor Nøjagtigt, Punktligt og Snorret i dennes hele Maade at være paa, og det Snorrette bliver i Længden ikke rigtig behageligt for Øjet. Herredshøvdingen syntes at føre med sig Lovbogen, hvor han stod og gik. Han havde altid Ret, det forstaaer sig; men „summum jus summa injuria“ (den højeste Ret kan ogsaa være

den højeste Ret) siger Ordsproget. At søge at ligne Gud i Retferdighed, men ikke i Mildhed og Barmhertighed, det er at blive en meget mislykket Efterligning.

Der stod Bryllup, og nogle Dage efter skulde de Nygifte rejse til Mandens fjerne Hjem. Jeg var nærværende ved den lille Afkedsfrokost, som blev givet for de Bortdragende. Rejsevognen stod allerede for Døren.

„Glem ikke, Vennen min, at vi maa rejse nøjagtigt paa Slaget ti“, hørte jeg ham sige til sin unge Hustru.

Men Selma havde saameget at sige sin Moder, sine Sødstende og sine Veninder; der var saamange Taarer, som bleve blandede, at det led ud over den bestemte Tid.

„Nu er den fem Minutter over ti“, manede Herredshøvdingen, vistnok med megen Blødhed i Stemmen, men med en skarp Trækning i Panden, „Du maa lære Dig at være nøjagtig, søde Selma,“ ret som det var saa let at være nøjagtig, naar En skal forlade sit Barndomshjem og alt det, som hidtil har været En kjærest.

Endelig rejste de. Hver Postdag fik Moderen Brev fra sin Datter, og alle vare de fulde af den inderligste Tilfredshed og Lykke. „Min Mand har rigtignok meget Arbejde med at lære mig at være ordentlig og nøjagtig“, skrev den unge Hustru en Gang; „men jeg har vist mig nok saa lærvillig, og i lang Tid har han ikke havt det Ringeste at udsætte paa mig, og jeg føler mig saa usigelig lykkelig, naar han i enhver Henseende er tilfreds med mig“ osv.

Fem Aar var gaat hen, og i dem havde Moder og Datter ikke set hinanden. Moderen var sygelig og vovede ikke at foretage saa lang en Rejse, især da Samværdigheden dengang ikke var saa let som nu. Datteren kom ikke til at rejse, fordi hendes Mand aldrig havde Tid; „Tjenesten gik foran alt.“ Heri maatte man paa begge Sider finde sig, men veylede saa meget oftere Breve. Moderen søgte at trøste sig med, at hendes Datter var i gode Hender, var lykkelig og Moder til to takkelige og raske Børn, der bestandig sendte Hilsen til Mormor, ja ovenikjøbet kunde male sammen nogle Ord i Mammās Brev.

En Dag underrettede Herredshøvdingen sin Hustru om, at han næste Dag nødvendig maatte rejse i et meget magtpaaliggende Grinde til Stockholm. „Vil Du rejse med“, tilføjede han, „og tage Børnene med, saa maa I være rejsefærdige nøjagtig Klokken tolv i Morgen Middag; thi da maa vi under enhver Omstændighed afsted.“

Hustruen brød ud i en Jubel og faldt sin Mand om Halsen med Glædes- og Taknemmelighedstaarer. De to Børn hoppede himmelhøjt; de skulde saa kjøre, kjøre til Stockholm, skulde „saa se Vagtparaden“, skulde saa „lege paa Mormors Kna.“ Der var bare Fryd og Jubel paa Herredshøvdingens Gaard.

Tidligt den næste Morgen gik Herredshøvdingen ud, dog først efter at have advaret sin Hustru om at være i Orden paa Slaget tolv, med Udsigt til „ellers at saa blive igjen med Børnene, da han ikke havde Tid til at vente et eneste Sekund.“ Nøjagtigt fem Minutter før tolv kom han hjem igjen.

„Hvad skal det sige?“ raabte han med et Blik paa den store Rejsevogn, der allerede ventede nedenfor Trappen, „har man endnu ikke baaret ned alle Vadsækkene?“

„De har baade været baarne ned og surrede fast“, svarede Rudolff; „men Fruen har nys ladet den ene bære op igjen.“

Med et Blik paa sit Uhr og en Sky over Panden gik Herredshøvdingen op af Trappen og ind i Salen. Der laa alting om hinanden. En aaben Vadsæk stod midt paa Gulvet, og Fruen var ivrigt ijsjelsat med at klæde det ældste Barn, en Dreng paa fire Aar.

„Den mangler fire Minutter i tolv“, oplyste Manden i en ensformig Tone.

„Alt tilgav mig; men jeg kan ikke for det“, stjævnede Hustruen sig at svare. „Allerede for to Timer siden var vi alle færdige. Men nys var Rudolff nede ved Dammien og sølede sine Klæder til, og da jeg ikke kunde lade ham rejse saaledes, og alle hans andre Klæder var nedpakfede, saa maatte jeg tage op Børnenes Vadsæk for at“ —

„Saa faar Du tage, hvad som følger“, afbrød Manden hende og forlod Salen.

Med en Følelse af ubestrikelig Angest arbejdede Hustruen, som om hun havde fire Hænder, og Gutten var snart paaklædt og Vadsækkene næsten igjensporet. Men det store Stueuhr slog tolv, og i det samme hørtes Rejsevognen rulle tungt ud af Gaarden. Skrigende styrkede de tvende Børn til Vinduet. Moderen fulgte dem paa Taaspidisen og med tilbageholdt Vandedræt. Hun kom netop tidsnok for at se Vognen rulle ud gennem Alleen.

„Græd ikke Børn“, sagde hun, skjælvende i alle Lemmer, „Pappa rejser ikke fra os — Pappa vender nok om og kommer snart tilbage.“

Nu var Vognen ikke mere at se. Hun blev blegere og blegere, medens hun aabnede Vinduet, højede sit Hoved langt frem og lyttede med Haanden haardt trykket imod Hjertet. Nu tabte ogsaa Lyden af Vognhjulene sig.

„Stakkels Smaa“, brød hun nu ud, idet hun sank ned paa Gulvet og trykkede begge Børnene til sig, „Stakkels Gutten min og stakkels lille Pigen min, I faar nok ikke lege paa Mormors Kna“ — — —

Imidlertid fortsatte den „Nøjagtige“ sin Vej. Ved den første Fjerdingstolpe var han endnu under Indskydelse af sit lovmæssige Sind; men ved den anden begyndte han at blive noget mindre tilfreds med sig selv. Han begyndte at spørge sig selv, om han alligevel ikke havde været noget for streng, om der ikke fandtes andet „lovligt Forsald“ end det, Lovbogen bestemmer, og om han tilbørlig havde lyttet til sin milde, underdanige Hustrus Forklaring, — han, som med saadant Taalmodighed havde hørt paa den Ringeste, der var traadt frem for Dommerbordet. Mere og mere urolig og misfornøjet med sig selv befalede han Rudolff at vende og kjøre hjem saa raadt som muligt.

„Jeg behøver derfor ikke at lade dem forstaa, at det bare er for deres Skyld, jeg kommer igjen“, sagde han til sig selv, „jeg kan jo have glemt et eller andet vigtigt Dokument, som jeg nødvendig maatte have med mig.“

Det er et ejendommeligt Træk ved flige Karakterer, at de skamme sig for at vise det Smukkeste, der leder deres Handlemaade. Beskyld dem for Hjertesløshed, de ville sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at bevise det Modfatte; men begynder det virkelig at røre sig og banke i den venstre Side af Bryttet, da skjule de det, ligesom om de frygtede for, at Verden skulde tage dem paa Ordet. Det er paa den Maade Egentjærligheden og Hoffærdigheden altid har det, og ingen anden end de selv tager fejl af, hvad dette betyder.

Da Herredshøvdingen kjørte ind i Gaarden, undrede det ham, at Ingen kom ned for at tage imod ham, ikke engang hans Hustru, som altid, naar han kom hjem fra sine Rejser, var den første, der mødte ham i Trappen. I dette var hun nøjagtig, endstjønt hun aldrig havde faaet Befaling til at være det. Med forøget Uro springer Herredshøvdingen ud af Vognen og iler op ad Trappen. I Salen var ingen at se; men fra Soveværelset hørtes Graad og Jamren. Han styrter did ind og finder sine Børn og Tjenestefolk grædende omkring Sengen, og paa denne ligger hans Hustru i den forfærdeligste Krampe —

Haabet om efter fem Mars Skilsmisse at faa gjenne sit Barndomshjem og en elsket Moder og nu, da hun selv var Moder, saa vise hende sine Børn, vise hende, at ogsaa hun kunde pleje og opdrage, — dette Haab, der saa hastigt var bleven vaft og næsten i samme Øjeblik saa grumt skuffet, det var for meget; Slaget var for haardt. Den Kvinde, der bliver behandlet paa den Maade, maa hade; men den, som ikke kan hade — og det er de ædleste — hun mister Forstanden eller døer.

Krampen lagde sig, men kun for at give Plads for en brændende Feber, der ikke sluknede, før den havde fortæret sit Offer. Herredshøvdingens Rejse til Stockholm blev indstillet. Det var kun hans Hustru, der rejste, men til Forgjængelens og Dødens Hovedstad.

Selmas „Gud“ var næsten tilintetgjort, han var aflædt Gudsdomsglandsen. Den havde Selma taget med sig i sin Grav. Den ulukkelige Enkemand vankede om som en Afstindig til og fra denne Grav, fortvilet naar han kom did, fortvilet naar han vendte tilbage.

Sig ikke, at der er Taushed i de Dødes

*) Et Sogn i Stockholm.

Hjem! De Døde tale nok, og hvad de tale, trænger til Marv og Ben. Hver Godhed, som Du har mødt med Haardt, hvert Kjærtegn, som Du har besvaret med Kulde, — om det taler det fineste Straa fra den grønne Tue, det mindste Korn i den sorte Muld. Lev derfor saaledes med de Levende, at Du uden Angest kan tale med de Døde!

De sidste Begivenheder.

England har faaet en ny Førsteminister, idet Lord Derby, Torypartiets gamle Hoved, paa Grund af nedbrudt Helbred har maattet træde fra den politiske Stueplads, og Disraeli, den hidtilværende Statskammerantstatter, er kommet i hans Sted. Disraeli viste sig første Gang i sin nye Egenkab for Underhuset den 6te Mars og udtalte sig ved denne Lejlighed om den Politik udad og indad, som Regjeringen under hans Ledelse agter at følge. Selsølgelig gik hans Erklæring ud paa, at han ganske vilde vandre i Lord Derbys Fodspor, og selsølgelig forstyrede han, at hans udenrigske Politik skulde blive en Fredens Politik; men, sjoede han til, den skulde dog ikke gaa ud paa Fred for enhver Pris med ubelukkende Hensyn til Englands materielle Interesser. „Vi tro ikke, at en saadan Politik kan sikres derved, at vi holde os i en egenkærlig Afsondring og kun bryde os om os selv, men ere tværtimod af den Anskuelse, at den maa gennemføres ved Medfølelse for andre Lande, ikke blot naar Lykken smiler til dem; men ogsaa naar de hjemses af Ulykker og Trængsler.“

Man har af disse Ytringer villet udtrage, at der forestaar en Forandring i den Udenrigspolitik, som England i de sidste Aar har fulgt, og hvilken, som bekendt, egentlig ingen Politik har været. Man har villet betragte dem som et af de flere Tegns paa, at der i England begynder at røre sig stærke Tvivl om Fortræffeligheden af den Grundføetning, at England bør holde sig udenfor alle europæiske Forviklinger, og det antages neppe uden Grund, at Ruslands truende Optraeden i Orienten har bidraget adskilligt til at forberede denne heldige Omstemning hos Englands Statsmænd. Disraelis Ytringer ere imidlertid, som man ser, langtfra at være tydelige eller bestemte, og det kan nok hende, at naar man tillægger dem en saadan Betydning som den ovenfor omtalte, da er det kun, fordi man ser det, man gjerne vil se. Disraeli indskrænker sig til at stille „Medfølelse for andre Lande“ i Modsetning til den egenkærlige Afsondringspolitik, og hans Forgængere i Embedet kunne her svare ham, at England aldrig har negtet de Ulykkelige og Betrængte sin Medfølelse.

Toryerne have vistnok Ord for at være det mest krigeriske af Englands politiske Partier. Men den nuværende Regjering har hidtil ingenlunde sandet dette Ord. Tværtimod har den under Striden med de nordamerikanske Fristater vist en Eftergivenhed, der maa have tilfredsstillende endog de mest glubende Fredsvenner. England har stadig givet efter, og Amerika har besvaret enhver ny Eftergift med nye Fordringer. Den nordamerikanske Udenrigsminister, Seward, er omsider fremkommet med Paastand paa, at det skulde afgjøres ved en Voldgiftsret, om England havde været berettiget til at anerkende Sydstaterne som krigførende Magt. Derved synes dog Grændsen for den engelske Regjeringss Daalmodighed at være naaet; thi Lord Stanley erklærede i Underhuset, at Underhandlingerne nu ere afbrudte. Skjønt den nordamerikanske Ministers Fordring ikke kan opfattes anderledes end som en grov Fornærmelse mod England, hævde der sig dog Stemmer i Underhuset for, at den engelske Regjering ikke burde have afflaaet den.

I Amerika vedbliver imidlertid Kjøvelierne mellem Præsidenten og det republikanske Parti paa Kongressen, hvem hans Maadehold ligeoverfor Sydstaterne har bragt i Maseri med uformindsket Hestighed. Præsident Johnson har hidtil aabenbar hast Overtaget, og „Stræbderen“, som man engang foragtelig kaldte ham, vandt ikke liden Agtelse for sig ved sin faste Holdning. Hans sidste Bedrift synes dog ganske at have bragt Fordelen over paa Modstandernes Side. Han har nemlig affædiget Krigsministeren, Stanton, og denne Handling betragtes som ulovlig, da en Minister ikke maa affædiges uden Senatets Samtykke. Flere af Kongressens Medlemmer opfordrede Stanton til ikke at give efter, idet de lovede ham Kongressens Bistand. Da den af Præsidenten udnævnte Minister indfandt sig i Krigsministeriet, fandt han ogsaa Stanton paa sin Plads, dvs for alle Opfordringer til at vige Sæde. Det kom til et voldomt Drøftelse mellem de to Krigsministre, som, efter amerikanske Sævaner, ubetvivl vilde have udtart til et Slagsmaal med Næverne, saafremt ikke Trediemand var kommet til. Stanton beholdt Valpladsen; han forblev i flere Dage som lænket til sin Plads i Krigsministeriet, hvor han nød alle sine Maaltider, og hvor han

sov om Natten. Herved bragtes Modpartiet ud af Fatning, og i Repræsentanternes Hus blev det med stor Stemmeskerhed vedtaget, at Præsident Johnson skulde sættes under Tiltale for sit lovstridige Forhold. Saaledes staa nu Sagerne.

Af skandinaviske Blades Indhold i sidste Uge. Forbedringer i den svenske Retspleje er ogsaa Gjensstand for Rigsdagens Overvejelser; Stemningen synes at være for, at man skal tage sine Skridt fuldt ud. Ved Behandling af Indskrænkning i Gjeldsfængselsers Anvendelse tilbagefendes Indstillingen for at faa dem aldeles affkaffede. Ved Behandlingen af Arrests eller Fængsels Anvendelse som Pinemiddel for at faa Forklaringer stræmt ud af Anklagede, tilbagefendes ligeledes denne Indstilling for at faa Pinemidlet helt affkaffet. Ogsaa i Danmark tænkes der paa Affkaffelse af Gjeldsfængsel, og her i Norge har Advokat Dunter allerede for flere Aar siden anbefalet en lignende Forbedring, ligesom hans „Hverdagshistorie“ i vort Blad anbefalede Affkaffelse af en endnu tilbagestaaende Levning af et Slags sædvansmæssig Pinestraf mod Mistanke. — I andet Kammer af den svenske Rigsdag er der med 103 mod 51 Stemmer besluttet, at Statens Bidrag til Kongens Hofholdning ikke skulde nedrættes; der var foreslaaet et Nedslag af over 100,000 Spd. — Efter en Fællesvotering er besluttet, at Bevilgningen til at skaffe Arbejdsfortjeneste i de nødlidende Egne kun skal blive 50,000 Spd.; Regjeringen havde foreslaaet 125,000 Spd. — Andet Kammer har vedtaget, at Præsten ikke længere skal være selvstændig Driftfører i Sognets Skoleraad; under Sagens Behandling ytrede, at han heller ikke burde være selvstændig Medlem af Raadet; men det blev ikke vedtaget. Meningen er at gjøre Præstens Stilling mere frugtbringende for Skolen, idet han ikke ved en „Selvstændighed“ skal tvinges til at staa i Spidsen for Skoleraadet.

Til de Nødlidende i Norrland gaves den 7de Februar en Koncert i San Francisco i Kalifornien; man kan nok her med fuld Høje sige, at Bidragene komme „fra alle Verdens Kanter“.

— Den bekendte danske Bønde Mads Hansen, der har udgivet en Samling vandre Digte og ellers vakk Opmarksomhed ved sine sjeldne Anlæg, har nylig faaet istand en Folkehøjskole i Vestersjøhjeminge. Den skal aabnes 1ste Maj for Kvindfolket, der undervises til 1ste August; Mandfolket undervises fra Oktober til April. — I Brøderup i Nærheden af Præstø lader en Bønde opføre Bygningen til en ny Folkehøjskole, som skal oprettes der.

Den danske Krigsminister har for Rigsdagen fremlagt Forslag om en extra Bevilgning af over 470,000 Spd.; „Fædrelandet“ synes, at Forslaget er affattet med stor Flothed eller med „amerikanske Millioner“ for Dje. Krigsministeren har nemlig været i længere Tid i Amerika, før han blev Minister.

— I flere af vore Blade begynder man at betragte Bøndevenerne og Jaabæk fra et andet Standpunkt end tidligere; man skriver mindre om Jaabæks Person og mere om hans Sag og om hele den politiske Bevægelse blandt Bønderne. Efterat Omslaget er kommet tilsynne i de udenbys Blade, har ogsaa „Morgenbladet“ forandret Tone og skriver nu ganske høflige og pyntelige Artikler om Jaabæks politiske Anskuelse; noget Nyt indeholdes dog ikke i disse Artikler. Derimod har „Drammens Blad“ i en meget klartænk og velskrevet Artikel omhandlet Bøndevenernes Betydning; „Dr. Blad“ ser i den nuværende politiske Bevægelse blandt vore Bønder en naturlig Tilsynkomst og Udvikling af Tidens Krav i demokratisk Retning, et Krav, som har gjort og gjør sig gjældende i Europas mest oplyste Lande, og som i Danmark har staaet „Bøndevenerne“, i Sverige „Landmannpartiet“. De norske Bøndevenernes Program, mener „Dr. Blad“, er vissevis ikke at udelukke Embedsmændene fra Stortinget (uagtet dette vistnok er det, der vilde stemme med engelske og amerikanske Principer), men at flytte det politiske Tyngdepunkt i Stortinget saaledes, at det falder sammen med Tyngdepunktet i det store Samfund. Tilslut mener Bladet, at man godt kan hilse Bøndevenerne „Velkommen til Gaards“ paa en mindre bidst Maade, end hidtil i Regelen har været Tilfældet og „paa Mode blandt Storfolket.“

Direkte Valg til Stortinget anbefales i „Indværdsposten“ som et Middel til at faa Valget af Stortingetsmænd til at blive et sandere Udtryk af Folkets Vilje. I samme Blad fraraades at vælge Lensmand Rygh paany til Stortingetsmand; blandt Grundene anføres hans Stemmegivning mod Jury; de øvrige Stortingetsmænd anbefales til Gjensvalg.

„Dølen“ har nu faaet et mere afværende Indhold end tidligere. Sidste Nummer indeholder et længere og meget tiltalende Stev, desuden Fortsættelse af „Naar Politik“, hvori Kontorstyrets (Bureautratiets) Stadelighed omhandles, dernæst: „Brevsending fraa Sogn“, „England“, „Fraa Dølund“ og endel mindre Stykker, (nogle i almin-

deligt Striftsprog), hvori blandt Andet omtales et Nygte, hvorefter Statsraad Stang skal ville trække sig tilbage, da han skal være af den Mening, at Forslaget til en ny Foreningsakt ikke vil kunne fremsættes. Hvorvidt Nygten har Rimelighed for sig, omtales ikke.

„Bergensposten“ behandler Grundtankerne for de kommende Storthingsvalg for Byen; nogen nærmere Betegnelse af Emner til Storthingsmænd antydes ikke.

I „Stavanger Amtstidende“ anbefales Rektor Steen til Storthingsmand fra Stavanger, ogsaa Kristiania „Aftenblad“ anser denne dygtige Mand valg for meget ønskeligt, hvilket tør være den almindelige Mening.

„Hamars Stiftstidende“ fortsætter med vækkende politiske Artikler i frisisindet Aand; aarlige Storthing er fremdeles paa Bane og anbefales.

Afhæder.

Spøndfjord den 28 Febr 1868. (Brev til Norsk Folkeblad.) Fra alle Kanter af Landet hører man nu om Storm og Sne, og her har vi vist ikke havt mindre af nogen af Delene end andetsteds. Nede ved Søkanter kan slikt vedholdende Uvejr være slemt nok; men oppe i Fjeldalene, kan man fristes til at sige, bliver det rent uværendes. Sneen bliver jevnhøj med Høstagen, og man har nok Arbejde for hele Dagen med at maale og holde aabne Vejene til Vandstedet og Udhufene; thi næsten ligesaa fort som Sneen skaffes tilside, flyger Vejen igjen fuld. Kommer hertil ogsaa Spøndsvind med Løvejr, saa er man mangesteds ikke længer sikker paa Livet. Thi Snefjæde høre under saadanne Omstændigheder saa at sige til Dagens Orden.

Alle vare derfor ogsaa efter de sidste Ugers afværende Snefald og Regnvejr belavede paa at høre om Ulykker fra Fjeldalene; og saa blev da ogsaa Tilfældet. I en liden Sidedal mellem Jølster og Nordfjord, Storbalden, løsnede den 11te dennes et Snefjæde over Gaarden Hegheim og begravde to af Opsiddernes Baanings- og Udhuse. Af de tilstedeværende Mennesker undkom blot et eneste, en Tjenesegut, og Kreaturene bleve alle begravne. Gutten blev af Lufttrykket kastet op paa Snemasen, idet han, da Taget feg af Huset, vilde klatre over Dækken. 17 Mennesker begravedes, og af disse gjenfandt man 4 i Live. En af disse 4 fik sine Fødder saa slemt beskadigede af Støp og Frost, at man frygter for hans Liv.

Fiskefolket er nu for det meste hjemforment, men med lidet eller intet Udbytte. Entelte Følger har jo ogsaa i Aar fiskeet taaleligt, saaledes har et Følge herfra, bestaaende af 8 Mand med 2 Baade, faaet 45 Td. Regelen er dog, at der paa Lødden ikke er faldet mere end nogle Hundreder Silb. Klager høres derfor af Alle, og Tiderne ere heller ikke blide; mindre godt Aar, høje Kornpriser og nu saagodt som intet Fiske!

Stavanger den 6te Marts. (Brev til Norsk Folkeblad.) Til Stavanger ankom Spøndagen den 1ste Marts omtrent 200 Silbefartstøjer. Regner man — hvad der vissevis ikke er for højt — at hver gennemsnitlig havde inde 200 Tønder, bliver altsaa det hele Parti, der den Dag ankom til Byen, 40,000 Tønder. Gjennemsnitsprisen paa Fiskevarerne kan anslaaes til henved 3 Spd. pr. Tønde. For det den nævnte Dag ankomne Parti Silb er der altsaa spredt ud blandt Fiskerne en Kapital af 100—120,000 Spd. I Oplosning, Ganing og Saltning medgaar vel 6 Spd. pr. 100 Tønder Silb. Stavanger Arbejdsstok har altsaa paa det nævnte Parti Silb tjent 2,500 Spd., foruden hvad den endnu vil tjene, forinden Silben bliver, hvad man kalder i Udskibningsstand. Ovennævnte Talstørrelser vil formentlig vise, af hvilken overordentlig Betydning Silbefiskeriet er for Vestlandet og derved ogsaa for hele Landet. Det er en almindelig Mening, at Fisket i aare vilde være bleven ualmindelig rigt, hvis det ikke i hele Februar havde været et ualmindelig stormende Vejr. Paa Kinn har man paa Grund af Uvejr kun fiskeet 20,000 Tønder, imod det 10—20dobbelte i gode Aar. Som Resultatet nu (6 Mars) viser, er Udbyttet alligevel ikke meget under et Middelsaar, formentlig omkring 400,000 Tønder. Regner man, hvad der vissevis ikke er for højt, Gjennemsnitsprisen paa Fiskevarerne til 2½ Spd. Tønden, bliver det en Kapital af 1,000,000 Spd., der er spredt ud iblandt Fiskerne.

Naar sildefisket ansees at være sluttet i forrige Uge. Baade i Nordredistrikt og i Spøndegre er det mislykket, men nær ved Bergen og udenfor de almindelige Steder er derimod fiskeet 30—40,000 Tønder ekstra, som er indbragt til Bergen. Aarets samlede Udbytte er endnu ikke opgivet af Døpnet. Almuen nordpaa faar Understøttelse af Staten.

Lofotfiskeet gaar bra, men Fisker er liden og mager. Pris 3½—4½ Spd. Mellem Henningsvær og Stamfund fiskeet bedst, tilbels rigt; vestenfor lre hindrer Storm, østenfor Høpen tager Fisket sig op. — Med Romsdalsfiskeet er det ogsaa taaleligt bra, man venter et middels Aar.

Enkedronningen lod paa sin Fødselsdag den 14de d. M. uddele 50 Spd. til Eugenia Stiftelse, 50 Spd. til Magdalena-Stiftelsen, 25 Spd. til Foreningen for kvindelig Haandværksdrift og 100 Spd. til Lærerinde-Seminarier.

Kongen vil komme hid til Byen Fredag den 27de om Aftenen kl. 9-10. — Til Dameforeningen for den Bazar, som er bestemt at afholdes i Trondhjem sidst i denne Maaned til Understøttelse af Trængende i Amtets Landdistrikter, har Hs. Maj. Kongen afskrevet 100 Spd.

Til Stortingsmand for Østerrisør er valgt Stationsbestyrer, Husejer P. E. Bjørnsgaard med 2 Stemmer og til Suppleant Byfoged P. G. Zwilgmeyer med 2 Stemmer. Til Repræsentanter fra Drammen er valgt Handelsmændene Bernhard Broch og Johan Schwarz enstemmig og til Suppleanter Jakob Borch og Amtmand Breder.

Lensmand Nygh har efter Indberedsposten ladet udgaa den bestemte Erklæring, at han paa Grund af sin fremrykkede Alder ikke paa nogen Maade vil lade sig bevæge til oftere at modtage Valg som Stortingsmand.

Et Dampskib er besluttet anskaffet i Laurvig. Det til Anledningen dannede Aktieselskab har valgt Direktion, der har faaet Bemyndigelse til at foretage det i Sagen Fornøden.

En Forbrugsforening har nu dannet sig i Porsgrund.

Gave. Afspode Hans Christian Fosli i Arendal har i Testamente afskrevet Arendals By 10,000 Spd. Renterne af de 5,000 skal efter bestemte Regler anvendes til gavnlige eller velgjørende Indretninger eller Foranstaltninger i eller for Arendal, og Renterne af de andre 5,000 skal uddeles til værdige Trængende. Arendals Skoles offentlige Bibliotek og Museum har han givet 200 Spd. og Byens Hospitalslemmer en norsk Statsobligation paa 1,000 Spd., hvis Renter skal anvendes til Anskaffelse af Et eller Andet, som kan være til Nytte og Behagelighed for Hospitalets Lemmer.

Bed Døden er afgaaet Organist Grund i Drammen. Ved hans Begravelse vises ham megen Deltagelse og Ære af hans Elever og Meborgere.

Det Nordensfjeldske Dampskibsselskab har for 1867 en Nettoindtægt af 38,000 Spd. og vil udbetale Aktieejerne 10 pCt. Næst det Bergenske Dampskibsselskab — siger Trondhj. Stiftst. — er Selskabet det største Nederi i Landet og ejer nu 5 større og værdifulde Dampskibe.

Til Kapsejlingen ved Stavanger har Ales Kommunebestyrelse paa Jæderen bevilget 5 Spd. Hvalpernes Kommunebestyrelse har besluttet at bidrage til Udrustningen med en erkjendt god Garnbaad (Makrelbaad). Ved Tilskud fra en eller anden offentlig Kasse forventes det Manglende bevilget til Planens Sværkættelse.

Jernbane. Fredrikshalds Formandskab har efter Fr. Tilst. besluttet angaaende den paatænkte Jernbane til Dalsland, at der fra 1ste April skal foretages en nøjagtig Undersøgelse af Jærjelen paa Landevejen mellem Fredrikshald og dette svenske Lpand, til hvilket Njemed Vomme vil blive opslaaet ved Tolid paa 3d og ved Litledalen.

En Undsætningskomite til Hjælp for dem, Sneffredene i Bergens Stift har rammet, er paaveje at dannes i Bergen. Foreløbigt samles Penge til Strynsfolket. Her i Kristiania samles ogsaa Njædpenge.

Doverlærer A. Holth agter efter Tr. Stiftst. at holde en Række offentlige Foredrag over tekniske Lærestalter med Henblik paa Tanken om Drettelse af en højsere teknisk Lærestalt i Trondhjem.

Til skandinaviske Naturforskermøde i Kristiania i Juli Maaned har den norske Bestyrelse indbudt.

Guldbryllupsfest er efter Ned. Amtst. bleven fejret i Njssør af Njssør. Spønnichsen med Frue. Spønnichsen har været Handelsborger til Stedet siden 1825, har været stadt Medlem af Kommunebestyrelsen og Forligelseskommissioner i 28 Aar. Magistrat og Formandskab fremkomte til Festen med Lykønsning, og Provst Wettergren talte til Anledningen nogle lystelige Ord.

Drammens Sparebank har til et Orjel og Aliter-tavle for Bragerens nye Kirke bevilget 5,000 Spd. og som Bidrag til et Dvarmningslokale 500 Spd.

Af Stabelen er gaaet Skibet "Argo", en vordende Sortchavsfarer, bygget paa Fr. J. Grans Verft i Lagesvaag for Regning af Konsul Chr. Gran m. Fl. Drægtigheden er 300 A. L. Fra Brunckhorst & Delfes Skibsverft er gaaet Skibet "Ananias Delfe" ogsaa af 300 Læsters Drægtighed. Det ejes af Njssør. B. Friele m. Fl.

Den norske Hovedjernbane har for 1867 en Gevinst af 127,126 Spd., hvoraf de prioriterede Aktier faar 5 pCt., de uprioriterede 4 pCt. og Dmbygning- og Reiseresfondet 26,792 Spd.

Prof. Malmskrum fra Upsala agter efter Indbydelse at komme til Kristiania Universitet i sidste Halvdel af Mars for at holde nogle Forelæsninger over en Del af Sveriges Historie efter Unionens Opøsning.

Prof. Bisfen i Njssør er afgaaet ved Døden. Af denne berømte Billedhugger var der indleveret 4 Udkaft til Karlshansmonumentet, og isølge et i Aftenbl. optaget Brev fra ham til en Privatmand her i Byen havde han i Januar Maaned taget fat paa et nyt og fuldstændigere Udkaft til Monumentet.

Sneffredene fortfare med deres Ddelæggelser. Paa Gaarden Lervold i Sundalen blev efter Romsd. Budst. den 10de Febr. for Eieren Anders bortrevet alle hans Bygninger paa Stalden nær, 14 Njssør og næsten alle hans Faar; 2de Mennefter tilfattede Livet, medens Forældrene og Børnene som ved et Under blev frelst. Njssør op i Dalen gik en Fond over Pladsen Digtjellen og begros dens Beboere, hvoraf 6 blev udgravne som Lig og 2 foreldreløse Børn som levende. For John Gravem blev Huse, Stabur, Heste, Njssør, fort sagt Alt fejret bort, medens Beboerne var borte paa Nabogaarden. Paa Gaarden Moen begroses Njssør med Besætningen 16 Njssør foruden Faar. Vaaningshuset og Mennefterne er reddet. I Sunelven har efter Lensmandens Indberetning et Sneffred taget Gaarden Furnes's Huse, og Kaarfolkene Rasmus Pedersen med Guri Hansdatter omkring; Dpsidderne tabte 7 a 8 Stykker Starke, 40 Smaafæ, Stjortebelen af Klæder og Indbo m. m. Fra Stryn Præstegjeld er til Bergensposten kommet ny Efterretning om videre Njssør. Paa Gaarden Hogrending af Leens Sogn blev omfjyret to Stabure og Njssør; men hverken Mennefter eller Dyr kom til Stade. Skolehuset paa Gaarden Kirke-Gide tilligemed alle de Huse, der tilhørte en Husmand og husmandsente, samt nogle Faar og andre Gjenstande blev bortrevne; men intet Mennefelig tabtes, da Angsten havde drevet Beboerne til at forlade Stedet. Paa Gaarden Lenden af Nedstryns Hovefogd var 11 Mennefter hjemme, og samtlige blev de i et Nu bortrevne med alle Huse og Besætning af 26 Njssør og omtr. 60 Faar. Alt her Levende maatte lade Livet. Fra Njssør berettes, at et Sneffred har borttaget Hysene af et Par husmandsbladsje og begravet 4 Mennefter, hvoraf somme efter to Dages Forløb skal være opgravne i Live.

Til Bondehøjskoler eller Folkehøjskoler Drettelse er der fra Stockholms nordiske Nationalforenings Bestyrelse udgaaet en Indbydelse om at fjeve Penge til Foretagendet. Planen til Skolernes Indretning følger med. Det synes naturligt, at man ogsaa i Sverige vil søge at benytte et saa kraftigt Midde, som flige Skoler er, til Ud bredelse af Dannelse og Kundskaber blandt de unge Bønder. Det er Meningen, at Skolen skal besøges af Mændene (i Alderen fra 18-30 Aar) om Vinteren og af Kvinderne om Sommeren. Fagene skal være omtrent de samme for begge Slags Læringer, dog skal Kvindeskolen under vises i nogle færre Fag og desuden Havedyrkning og Haandarbejde, medens alene Mandsskolen har Vaaben- og Legemsøvelser samt Statshusholdningslære.

Midler mod Arbejdsstrang. I Stockholm har endel af Byens Borgere indgaaet til Kongen med Forestilling om, at Dvangsarbejds-husene, Fængslerne og Strafanstalterne ikke maa udføre Haandværksarbejde eller paa anden Maade tage Fortjenesten fra de fattige, men værlige og frie Arbejdere, Njssør var Ordningen slem i trange Tider. Efter en Undersøgning af Forholdet ved de nævnte offentlige Anstalter har det vist sig, at disse i saa ringe Men forulempe de frie Arbejdere, at nogen Foranstaltning ansaaes ondvendig. Tanken i Henvendelse er saaledes godkjendt i selve Aflagets Bemærkninger. Denne Sag kan nok ogsaa hos os have Betydning; thi saavidt vides, optræder flere af de norske Strafanstalter som de frie Arbejdes og Haandværkeres Konkurrenter og skader derved i ikke ringe Grad. Vi have tidligere ytret os i en lignende Sag angaaende Fattigarbejds-huse og omtalte da, hvilken stabelig Indfyldelse f. Ex. Kristiania Lughus allerede havde øvet ved at tage Vast til saa flejn Betaling, at flere Vasketoner maatte nedlægge Arbejde og derved ledet til at søge Erhverv paa en uerlig Maade.

Kongeriget Polen jagdes for nogen Tid siden at være udflettet i Ruslands Sprog og ombyttet med den vestlige Provinds; dette skal ikke forholde sig saa, thi nylig er der offentliggjort en russisk Forordning, hvorefter det med udtryffelige Ord heder, at Kongeriget Polen skal deles i ti Regjeringskredse.

Om Englands Krig med Abyssinien berettes nu, at Engländernes Ansører Major Grant har skiftet et Sendebud til Keiser Theodor, som modtog det vel, men han vilde ikke have nogen nærmere Sammenkomst for at forhandle om Tvisten. Dretninger har endnu ikke fundet Sted; men det koster Engländerne desuagtet svære Penge, at opholde sig i hint vilde og fremmede Land.

I Spanien har der atter været et lidet Dpør, Mængden streg paa Brød og Arbejde, efter at den havde revet et Regjeringshus ned, blev Hoben adspredt af Soldater og Nellighed atter tilvejbragt. Dpøbet fandt Sted i Granada.

Det engelske Ministerium tæller nu tre Irclendere nemlig Lord Mayo, Lord Cairns og Mr. Garry. Dette ventes at skulle føre til, at Irland snarligen vil komme til sin Ret og faa sine Sager ordnet paa en betryggende Maade. Den afgaaede Forsteminister Lord Derby er ud nævnt til Hertug af Knowsby — en stor og sjelden Udmerkelse.

Nøden i Finland søger den russiske Regjering at lindre; nylig er 10,000 Rubler sendt hid, og Indsamlingen af Gaver fortsættes med Iver. Dgsaa i det øvrige Rusland er Nøden stor, og til Hjælp var allerede 300,000 Rubler sammenstuet i Petersburg.

Udfillingsbygningen i Paris er solgt for henimod 170,000 Spd., medens dens Kofstende ved Dpførselen beløb sig til omtr. 1,833,333 Spd.

Fra Amerika berettes, at der paa et Møde af Njssør-mænd og Fabrikanter i Boston blev udtalt, at der burde graves Kanal fra de store Indsjøer til Mississipp, saaledes at Sjøvejen til Chicago blev forbi de vestindiske Dør og New Orleans. Dette Foretagende er uhyre storartet, endog for i Amerika at være.

Jury foreslaes indført i Sverige; Forslagsstillerne har udvirket og fremsat sin Mening i et politisk Flyveskrift, der ogsaa omhandler andre Forbedringer af den svenske Statsforfatning og Retspleje.

Jenierne Sag er naturligvis endnu paa Bane i England. De dygtige Statsmænd Earl Russell, Stuart Mill og Bright har fremsat Forslag om en Ordning af de irske Forholde, hvorefter den irske Statskirke skulde opheves, de store Godser i Irland optjebes og udstyffes, saa en Bøndestand kunde dannes, hvilket ogsaa skulde fremhjælpes ved en Dvangslov, der gjør de nuværende Forpagtere til Selvejere. Smidertid er Straffen for Jenierne aftaget, men Londons Politi har dog 53,000 extra Politimænd, og det øvrige England 60,000, medens 22,600 Irclendere har udsjdet en Tillidsadresse til Dronningen.

Den nye Valglov for England, hvorved de Stemmeberettigedes Antal forgesedes meget, foreslaes nu udvidet til Skotland; men Skotlænderne kræver en større Anerkjendelse af deres Ligeberrettigelse, end Forslaget vil yde dem, og derfor er de misfornjede med hint Forslag.

Udnævnt: Dverretssagsfører Malthé til Postregeditør i Mandal; Haandlev Gjeret Loos til svensk-norsk Vicekonful i Boston.

Ledigt. Et Dvertoldbetjent-Embede i Fredrikshalds Tolddistrikt (750 Spd.); Stentjar Sognetals under Nordre Indherreds Provsti (450 Spd. og 80 Spd. til Husleje); Støds Sognetals under samme Provsti (550 Spd.); Sedemarkens Fogedembede (1232 Spd.)

Bestyrelseindeposten ved Sarpborgs private Higestskole

bliver ledig fra 1ste April d. A. Skolen har 3 Klasser med 3 Lærere. Undervisningstiden bliver indtil 30 Timer ugentlig i de almindelige Skolefag samt Sprog, navnlig Lybst, og, om forlanges, Engelsk samt Begyndelsesgrundene i Franst. 3 Maaneders gjensidig Dpsjelse. Lønner, 180 Spd. aarlig, vil blive forøjet til 200, om Skolens Søgning tillader det. Ansøgninger indsendes inden Udgangen af Mars til A. Balden, Sognepræst til Sarpborg.

3 Lærerposter

ved Almuekolen ere ledige i Vardø Præstegjeld.

- 1) Den ene omfatter 3 Kredse nemlig Baasfjords, Maahurs og Syltefjords med lejet Lokale paa de 2 sidnævnte Steder. Undervisningstiden er 28 Uger aarlig a 3 Spd. 65 Skill. i Løn og 1 Spd. 48 Sk. i Kostholdsgodtgjærelse pr. Uge. Distriktet er et Dvergangsdistrikt, og hos vedkommende Ansøgere fordrer Legitimation for Dygtighed i det lappiske Sprog.
- 2) Den anden omfatter 3 Kredse, nemlig Uvningbergs, Pørsfjords og Smalrorens med lejet Lokale paa de 2 sidnævnte Steder. Undervisningstiden er 20 Uger aarlig a 2 Spd. i Løn og 1 Spd. 48 Sk. i Kostholdsgodtgjærelse pr. Uge.
- 3) Den tredje omfatter 2 Kredse nemlig Kromviks og Romagværs med lejede Lokaler. Undervisningstid og Løn som under No. 2. Dvshe i at tale det svenske Sprog er pøstelig hos vedkommende Lærer.

Forsørgt forbeholdes ved samtlige Lærerposter Dmregulering af Skolekroens med forlangt Skoletid. De ansøttendes Lærere vil i Almindelighed kunne tage Del i Løddestiftet.

Ansøgninger, stiled til Tromsø Stiftsdirektion, kunne i frakterede Breve indsendes til Vardø Stolekommission inden April Maanedes Udgang.

Vardø Præstegaard 29de Januar 1868.

J. Wisløff.

I Sykkens Amnefogd — Orstaug Præstegjeld — er 2 Skolelærerposter ledige. Skoletiden for den ene er 30½ Uge for den anden 36 Uger. Forandringer forbeholdes. Skolen holdes for Uden paa Dmgang. Løn 1 Spd. 1 Ort ugentlig — Kost og Logis i Skoletiden in natura. Ansøgninger stiled til Bergens Stiftsdirektion indsendes inden 6 Uger til Orstaug Sognepræst.

6 Mars 1868.